

Örümcek Anansi'nin ne kadar yetenekli ve zeki olduğunu anlatan hikayeler vardır. Bu hikayeler doğrudur. Ama aynı zamanda Örümcek Anansi'nin zaman zaman ne kadar tembel ve düzenbaz olduğunu anlatan hikayeler de vardır. Ne yazık ki, bu hikayeler de doğrudur. Egya Anansi yetenekli bir çiftçiydi. Oğluyla ve karısıyla birlikte araziyi temizleyip ekip biçmek için tam bir yıl boyunca çalıştı. Daha önce de küçük arsaları ekip biçmek için beraber çalışmışlardı. Ama bu seferki bu zamana kadar temizledikleri en büyük arsaydı.

Tatlı patates, mısır ve fasulye ekmişlerdi. Mahsul bu zamana kadarkilerin en büyüğüdü. Anansi mısırların ve fasulyelerin bereketini gördüğünde memnun kalmıştı ve tatlı patateslerin de büyüdüklerinde bir o kadar güzel olacaklarını biliyordu. Aniden, Anansi'nin memnuniyeti aç gözlülüğe dönüştü. Bu kadar serveti karısı ve oğlu da dahil olmak üzere kimseyle paylaşmak istemedi.

Mahsuller hasat için olgunlaştığında karısını ve oğlunu yanına çağırıp şöyle söyledi: "Bu tarlayı hazırlayıp bu mahsulleri yetiştirebilmek için hepimiz çok çalıştık. Hadi şimdi mahsulleri toplayıp ambara koyalım. İşimiz bitince dinlenmeye ihtiyacımız olacak. Sen ve oğlum birkaç haftalığına dinlenmek için köye, eve gidin. Benim iş için uzağa gitmem gerek. Eve döndüğümde çiftliğe döner büyük ziyafetin tadını çıkarırız.

Anansi'nin karısı ve oğlu bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüş ve doğruca köye dönmüşler. Böylece Anansi'ye fesatlık yapabilmek için gün doğmuş. Bütün mahsulleri tek başına toplayabilmek için tarlanın yanına kendine rahat bir baraka inşaa etmiş. Gün boyunca sıcak havada uyumuş. Geceleri ise mahsulleri toplamak ve kendine hazırlamak için çıkmış. Böylece mahsulleri kimseyle paylaşmak zorunda kalmayacakmış.

Çok vakit geçmeden, Anansi'nin oğlu babası iş seyahatindeyken kendi dinlediği için suçluluk duygusu hissetmiş. Yabani otları yolmak ve tarlayı bir sonraki sezona hazırlamak için çiftliğe geri dönmüş. Çalışırken ambarın yanından geçmiş ve topladıkları mahsullerin bir çoğunun kaybolduğunu fark etmiş. Mahsulleri hırsızların çaldığını sanmış.

Anansi'nin oğlu köye geri dönmüş ve olanları anlatmış. Bir çubuğun üzerine insan gibi görünsün diye hasır şapka koyup korkuluk yapmışlar. Sonra da çubuğun üzerini yapışkan katranla kaplayıp tarladan dışarı çıkmışlar ve akşam olmasını beklemişler. İnsanlardan bazıları hırsızları yakalamaya yardım etmek için Anansi'nin oğluyla beraber beklemiş.

Egya Anansi'nin olanlardan haberi yokmuş. Ambardan daha fazla yiyecek almak için saklandığı yerden çıkmış. Ambara gittiği sırada tarlada duran insan figürünü görmüş. Anansi gördüğü şeye doğru koşmuş ve "Burası benim tarlam. Defol git buradan" demiş. Gördüğü şey ne hareket etmiş ne de konuşmuş. Anansi sağ eliyle korkuluğa vurmuş.

Anansi katran yüzünden korkuluğa yapışmış. "Ne cürretle benim elimi tutarsın? Bir tokatı daha hak ettin." demiş. Bu sefer Anansi korkuluğa sol eliyle vurmuş. Sol eli de katrana yapışmış. Anansi ellerini kurtarabilmek için ayaklarıyla korkuluğun ortasına vurmuş. Ayağı da yapışmış. Sonra diğer ayağıyla tekrar tekme atmış. En nihayetinde Anansi'nin ayakları yere bile değmiyormuş. Tarladaki korkuluğa yapışıp havada aslılı kalmış. Gün ağırana kadar bu şekilde kalakalmış.

Anansi'nin oğlu ve köylüler saklandıkları yerden çıkıp korkuluğu bıraktıkları yere koşmuşlar. Ellerinde sopalarla hırsızın cezalandırmak istemişler. Hırsızın Anansi olduğunu anladıklarında çok şaşırılmışlar. Köylüler bu olaya çok gülmüşler. Ama Anansi'nin oğlu aç gözlü babasından utandığı için hiç gülmemiş.

Anansi o kadar utanmış ve kendini o kadar bencil ve aç gözlü hissetmiş ki bir örümceğe dönüşüp saklanmak için kaçmış. Bir yerden bir yere gitmiş. Biri ne zaman Anansi'yi görse ona gülmüş. Bu olay Anansi onu kimsenin göremeyeceği tavanın karanlık tozlu köşelerinde saklanıncaya kadar devam etmiş. Anansi bugün de hala o karanlık tozlu köşelerde bulunabilir.